

Judit szerepében: Komlósi Ildikó

„Imádok énekelni!”

– Amikor Berdál Valériánál tanult a szegedi konzervatóriumban, álmódzott arról, hogy egyszer majd főszerepet énekel a Dóm téren?

– Egyfolytában! Egyik nán Valika elintézte, hogy jegyzedő lehessen a szabadtérin, ahol rajongással bámultam Tokody Ilonát, és magamba szív-tam a fesztivál hangulatát. Azóta ábrándoztam arról, hogy egyszer én is a szabadtéri színpadán énekeljek.

– Mit tanult meg Szegeden az énekesi szakmából?

– Ami az egyik a legfontosabb: a lelket, a hitet. Azt, hogy igazul kell élni és létezni a színpadon, és mindent bele kell sűríteni a hangba. Nem az énektechnika volt fontos, Valikával együtt sírtunk-nevettünk. Rögtön művészetet tanultunk tőle, nem száraz „favágást”.

– Mikor találkozott először Judit szerepével?

– Már a pályám elején, hiszen 26 évesen énekeltem első alkalommal. Komplikált szerep, fiatalságot és üdeséget, ugyanakkor érett, kifejező, sokszínű hangot és tökéletes technikai felkészültséget kíván. Kellő színpadi tapasztalat is szükséges ahhoz, hogy az ártatlanságot, a női kíváncsiságot el tudja játszani az énekes.

– Hányszor énekelte eddig?

– Nem vezeték pontos statisztikát, de közel járhatok a százötvenedik előadáshoz. Ez az egyik kedvenc szerepem, mert ahogy változom az évek múlásával, mindig más és más színt találók benne. Úgy érzem, most közelebb állok hozzá, mint bármikor korábban. Sok mindent meg kell élnie az embernek ahhoz, hogy meg-

A szegedi konzervatóriumból indulva lett nemzetközi rangú énekművész a Rómában élő Komlósi Ildikó, aki a világ legnagyobb operaházai és koncerttermei után a Dóm téri szabadtérin is bemutatkozik Juditként a Valló Péter rendezte Bartók-operában, A kékszakállú herceg várában.

értse a kapuk jelentését, a férfi félelmét, a nő kíváncsiságát, ajtókinyitási vágyát. És a hitet, amely gyakran a vesztünket is okozhatja. Huszonhat évesen is lehet zenei szempontból a tökéleteshez közelítő teljesítményt nyújtani, de közel a negyvenhez, amikor már tudja az ember, mi az élet, egészen más, sokkal érettebb a szerepformálás. Ugyanakkor én nem akarok felnőni, nem akarom elveszíteni azt a gyermeki hitet a muzsikában, amit Berdál Valikától kaptam. Imádok énekelni, és a színészi játék is ropant fontos számomra, szeretek az operai hősnők bőrébe bújni.

– Milyen érzés volt először kimenni a Dóm téri színpadra?

– Az igazi fénypont majd a közönség előtti éneklés lesz, köszönöm mindenkinek a lehetőséget. Már odahaza, Olaszországban lázban égtem. Talán el sem hiszik: számomra sokkal többet jelent, hogy ide meghívtak, mint az, hogy a

New York-i Metropolitanben énekelhettem. Kicsit fájlalom, hogy Magyarországon mostanában keveset énekelek.

– Hol él?

– Rómában építtem ki a bázisom, ott él a kisfiam, Giuliano, aki most négyéves. Ez a pálya sok lemondással jár, nem lehetek vele annyit, amennyit szeretnék. Az Ildikókából rövidítve csak Kokának szólít, sokszor nem érti, hogy miért kell mindig elmennem. Szeged után például Salzburgba indulok, ahol szintén a Kékszakállút csináljuk Polgár Lacival. Utána hosszú pihenés következik szigorúan csak a családdal a Cor-tinán. Azután Budapestre megyek ismételtén Juditot énekelni, majd Hamburg következik, ahol új produkcióként a Don Carlos ötfelvonásos francia változatát mutatjuk be, amelyben Ebolit énekelem. Ugyanezzel a szereppel térek vissza Budapestre, majd a Japan National Theaterben Carment alakítom. Judit mellett ez

a másik kedvenc szerepem, legutóbb Nizzában énekeltem Louis Lima partnereként.

– Bartók muzsikájától még ma is sokan idegenkednek. Hogyan ajánlaná a Kékszakállút a közönségnek?

– Tizennégy évesen én is azt mondtam Ránki Dezső szarvasi Bartók-koncertje után: nagyon jól játszott a művész úr, de én nem szeretem Bartókot. Erre intőt kaptam a zeneiskola igazgatójától, aki azt mondta: Buta lány vagy, fogd be a szád, majd ha megismer-ted a műveit, akkor nyilatkozz! Azt hiszem, aki nyitott füllel és szívvel, előítéletek nélkül jön el megnézni ezt a remek produkciót, annak tetszeni fog. Valló Péter nagyszerű elgondolással rendezte meg a Kékszakállút, ami egyszerűen a férfiról és a nőről szól. Mi megpróbálunk egy férfit és egy nőt ábrázolni minden férfiasságával, nőiességével, hibájával, jó-ságával és szeretetével együtt.

Hollósi Zsolt

Komlósi Ildikó a szabadtéri öltözőjében. (Fotó: Miskolczy Róbert)

Egy táncos a balettből: Mészáros Máté

A szerelmes Tündér

A fából faragott királyfi szabadtéri előadása in Mészáros Máté, a Szegedi Kortárs Balett fiatal táncosa alakítja a Tündér szerepét. A Táncművészeti Főiskolán megszerzett diplomája után két évvel ezelőtt került Juronics Tamás együtteséhez, amelynek tagjaként már több jelentős szerepben is láthatta a közönség, legutóbb a Postscriptumban és a Carmina Buranában.

– Ki ez a figura, akít táncol?

– Az eredeti darabban a Tündér a dolgok irányítója, minden szál mozgatója. Juronics Tamás verziójában kicsit több szerepet kapott,

hisz ő is szorosabban beleke-rült a történetbe azzal, hogy szerelmes az egyik szereplőbe. Nemtelenségéből fakadóan lényegtelen lehet-ne, hogy ki táncolja, de most Tamás kifejezetten egy feminin férfit képzelt el.

– Táncolt már négyezer ember előtt?

– Ekkora feladatot még nem kaptam, bár év közben is több szép szerepet táncol-hattam.

– Mennyire testreszabott a Tündér szerepe?

– Tamás nem a koreográfiában, hanem inkább a karakterben és színészi játékban gondolt rám elsősorban. Teljesen újszerű feladat, ilyet még nem csináltam, így sokat tanulhatok belőle.

– A Szegedi Kortárs Balett új helyzetbe került,

hogyan élte meg az elmúlt szezont?

– A munka mennyisége nem változott, egész évadban sokat dolgoztunk. Főként az együttes vezetőinek jelentett plusz terhet, hogy komplikáltabb lett az életünk.

– Szereti a bartóki zenei világot?

– A maga korában Bartók éppúgy egyedi eset lehetett, mint mi manapság. Bartók zenéje mára elfogadottabb, szinte klasszikussá vált, abszolút közel áll hozzám. Az idei Miskolci Operafesztiválon láttam egy nagyon ext-rém bábelőadást A fából faragott királyfiból, ami nagy hatással volt rám és kitűnő alapot jelentett számomra. Annak a Tündérnek a varázslatossága, mozgásának plasztikussága sokat segít abban, hogy megcsináljam ezt a szerepet.

– A Dóm téri előadások után mire készül?

– Még nem tudom, milyen feladataim lesznek az új évadban. Juronics Tamás új bemutatóra készül, amiben minden táncosa nagyjából egyforma lehetőséget kap. Annál nehezebb megfelelni az elvárásoknak, minél több helyen játszunk. Mostanában egyre nagyobb élmény hazajönni és a szeretett szegedi közönség előtt táncolni. Pesten, Kecskeméten és külföldön is ugyanolyan sikerünk van, de mindig a szegedi fel-lépések adnak számunkra igazi lendületet. Ezért hálával tartozunk a megmaradt és mellettünk szeretettel kitartó közönségnek.

H. Zs.

Polgár László éneкли a Bartók-opera címszerepét

Világjáró Kékszakállú

Párizs és Montpellier után, Salzburg, London és Edinburgh előtt Szegeden éneкли a Kékszakállú szerepét Kossuth-díjas basszistánk, Polgár László, akivel az egyik próba után késő este a dómszínpad alatti öltözőjében beszélgettünk.

– Énekelte már a szegedi szabadtérin?

– Szólistaként még nem léptem fel itt, de épp harminc évvel ezelőtt, 1971-ben, amikor a Parasztbecsület-Bajazzók és a Hány János volt műsoron, negyedéves főiskolai hallgatóként pénzkereseti céllal én is eljöttem a kórusral Szeged-re énekelni. Nagy élmény volt!

– A franciaországi MGYart rendezvénysorozat egyik kiemelt programja volt az a Kékszakállú-előadás, amely nemrégiben Párizsban Pierre Boulez dirigálásával nagy sikert aratott...

– Nem a párizsi volt a legutóbbi Kékszakállú-produkció, amiben részt vettem: egy héttel ezelőtt Montpellierben a Fesztiválzenekarral és Fischer Iván vezényletével is előadtuk Bartók operáját. Judit szerepében Marton Éva volt a partnerem. Bevallom, zene-szerzőként Bartók a szívem csücske, a Kékszakállú pedig az egyik kedvenc szerepem. A nehézsége abból adódik: már annyiszor énekeltem, hogy nem könnyű mindig új-rateremteti a figurát. Ezért roppant hálás vagyok a rendezőknek, Valló Péternek, aki lehetővé tette számomra, hogy egy eddig általam soha

Polgár László: Hálás vagyok Valló Péternek, aki lehetővé tette, hogy egy eddig soha nem játszott koncepcióban formáljam meg ezt a szerepet. (Fotó: Miskolczy Róbert)

nem játszott koncepcióban formáljam meg a szerepet. Nagyon közel áll hozzám a felfogása.

– Pedig sokan féltek attól, való-e egy ilyen hatalmas színpadra egy kétszereplős opera.

– Valló Péter hűen követi Balázs Béla és Bartók Béla instrukcióit. A darab nehézsége a szimbolikusságából adódik, ha a szimbólum konkrétummá válik, megszűnik a jelentősége. Ezért zseniális Valló Péter rendezése, mert a fényekkel oldja meg ezt a kényes problémát. Talán Oláh Gusztávnak és Nádasy Kál-

mánnak volt egyszer hasonló kísérlete valamikor a harmincas évek végén. Valóban fél-tünk ettől a hatalmas tértől, de aztán rájöttünk, ha arra a harc-ra koncentrálnunk, ami a férfi és a nő között zajlik, akkor megszűnik az az érzés, hogy négyezer ember hallgat ben-nünket.

– Komlósi Ildikóval is énekelte már a darabot?

– Összeszokott párost alkotunk, nagyon sokszor énekel-tük együtt ezt az operát. Nem árulok el titkot: ő a kedvenc Ju-ditom. Illünk egymáshoz.

– Szeged után hol lép fel legközelebb?

– Salzburgba megyek, ahol a változatosság kedvéért a Fesztiválzenekarral és Komlósi Ildivel megint a Kékszakállút adjuk elő. Utána Pierre Boulez dirigálásával Londonban és Edinburgh-ban újra a Kékszakállú következik egy számomra ismeretlen énekes-nővel. Már készülök a Szöktetés a szerájból szeptem-ber eleji zürichi premierjére is. Szeptember végétől pedig a Luisa Miller Walter grófját fo-gom énekelni Münchenben. Nem is sorolom tovább, renge-teg feladatom van.

– A hétfői, zsinagógabeli jótékonysági koncertje is mutatta: szereti és szívesen hallaná gyakraiban a magyar közönség is...

– Boldogan vállaltam dr. Pollák László felkérésére a fel-lépést, mert a szegedi zsinagóga gyönyörű, és megérdem-li, hogy még szebb legyen. A felújításához persze rengeteg pénzre lenne szükség, örülök, ha a koncertemmel egy picit én is segíthetek. Három éve énekeltem utoljára Szegeden, megdöbbentem, hogy mennyit szé-pült azóta a város. Van valami egészen különös, pozitív atmoszférája.

– Mikor énekel legközelebb idehaza?

– Végre hosszú évek után, újra lesz egy jelentős premie-rem a Magyar Állami Opera-házban: december 15-én a Don Carlosban Fülöp király szerepét énekelem. Nagyon várom, mert ez az egyik kedvenc szerepem. Azt hiszem, ebből az operából itt, a Dóm téren is csodálatos előadást lehetne csinálni.

H. Zs.

Mészáros Máté partnerével az előadásban. (Fotó: Miskolczy Róbert)